

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119432614
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6119432614.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a sudcov JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: E. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. J., Z. XXXX/XX, o zaplatenie 3 710,91 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 4Csp/33/2020-325 zo dňa 30. novembra 2020 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania z r u š u j e a vec v týchto častiach v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v záhlaví označeným rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom neuhradených splátok úveru zo Zmluvy o splátkovom úvere sumu 1508,05 eura s 5 % úrokom z omeškania od 25.06.2019 do zaplatenia, do troch dní po právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania (§ 255 ods. 2/CSP). Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. §§ 100 ods. 1, 101, 52 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, §§ 1 ods. 2/, 9 ods. 1/, § 11 ods. 1/ písm.) a - e) zákona č. 129/2010 Z. z.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že právny predchodca žalobcu - A. A., Q..A., na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX žalovanému poskytol úver v celkovej výške 3000 eur. Úver mal žalovaný splácať v 120 mesačných splátkach po 60,38 eura, výška RPMN predstavovala 23,38 % a pri úrokovej sadzbe 19,90 % p. a.. Prvá splátka bola splatná dňa 20.02.2015 a posledná k 20.01.2025. Žalovaný prestal splácať dohodnuté splátky, preto právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 24.04.2017 s tým, že žalovaný má zaplatiť celú zostávajúcu časť úveru do 15 dní vo výške 3689,96 eura. Žalovaný z poskytnutého úveru zaplatil sumu 2285,43 eura, ktorá sa započítala v prospech žalovaného tak, že na istinu bola započítaná suma 1491,95 eura, na poplatky bola započítaná suma 72,66 eura, na riadny úrok bola započítaná suma 703,06 eura a na úrok z omeškania bola započítaná suma 17,76 eura. Takto žalovanému z poskytnutého úveru vo výške 3000 eur bola započítaná na istinu suma 1491,95 eura, teda výška istiny uplatňovaná žalobcom činí 1508,05 eura (3000 eur - 1491,95 eura = 1508,05 eura). Žalovaný platil splátky úveru v predpísanej výške od 20.02.2015 do 20.06.2015, teda zo zmluvne stanovených úverových splátok vo výške 60,38 eura uhradil len 5 splátok v termíne splatnosti a v dohodnutej výške. Od 20.07.2015 začal žalovaný platiť splátky úveru nepravidelne, výška úhrad zo strany žalovaného činila od 8 eur do 200 eur mesačne. Poslednú splátku splatnú k 20.10.2016 uhradil dňa 24.10.2016. Keďže k ďalšej úhrade zo strany žalovaného nedošlo, k 24.04.2017 právny predchodca žalobcu úver zosplatnil, pričom výška zostatku činila 3689,96 eura. Žalobca si uplatnil žalobou zaplatenie sumy 3710,91 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške

1508,05 eura, z riadneho úroku vo výške 1854,62 eura, z úroku z omeškania vo výške 348,24 eura a z poplatkov vo výške 0 eur. Žalovaný do 30.05.2019 uhradil sumu 2285,43 eura.

1.3. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, ktorú nekonkretizoval; súd posúdil dôvodným nárok žalobcu na zaplatenie istiny úveru, pretože si uplatnil v žalobe splátky úveru splatné 20.11.2016, žalobu podal 08.11.2019, preto vznesenú námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú. Mal preukázané, že žalovaný prestal splácať úver a podľa tvrdenia žalobcu vznikol nedoplatok v celkovej výške 3710,91 eura. Z predložených listinných dôkazov súd zistil, že žalobca si uplatnil nezaplatenú časť istiny úveru vo výške 1508,05 eura, nezaplatený riadny úrok vo výške 1854,62 eura, úrok z omeškania vo výške 348,24 eura. Žalovaný zaplatil z úveru celkovo sumu 2285,43 eura, t. j. päť splátok po poskytnutí úveru podľa splátkového kalendára a zvyšnú sumu v nepravidelných splátkach, pričom posledné splátky splácal od 19.11.2018 do 30.05.2019 po 70 eur mesačne.

1.4. Súd podrobil spotrebiteľskú zmluvu prieskumu s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že zmluva obsahovala všetky náležitosti, a to konkrétne ustanovenia o výške úveru, výške splátok, bola pevne stanovená ročná úroková sadzba a RPMN. Námietky žalovaného o jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti vyhodnotil ako neopodstatnené, keď podľa súdu zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Námietku žalovaného, že žalobcovi uhradil pravdepodobne 4115,43 eura, nepreukázal, pričom žalobcom predložené dôkazy preukázali, že žalovanému bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 3000 eur v prospech jeho účtu, ktorý žalovaný prestal splácať po zaplatení piatich splátok, pričom okrem týchto piatich splátok začal platiť mimoriadne splátky po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru t. j. od 26.09.2017. Iné plnenia poskytnuté žalovaným žalobcovi neboli preukázané. Súd mal preukázané, že žalobca si uplatnil istinu z úveru v sume 1.508,05 eura, ktorá žalovaným uhradená nebola, preto v tejto časti žalobe vyhovel.

1.5. Žalobca v sume 3.710,91 eura okrem priznanej istiny uplatnil aj zaplatenie úroku vo výške 1.854,62 eura, ktorý špecifikoval ako splátku úveru - riadny úrok. Vo vyjadrení z 16.11.2020 predložil tabuľku výpočtu úroku. Zmluvný úrok v celkovej výške 2.557,68 eura podľa tvrdenia žalobcu je v platobnej histórii označený ako Predpis riadneho úroku, pričom z úhrad žalovaného bola na zmluvný úrok započítaná suma 703,06 eura a neuhradený zmluvný úrok predstavoval sumu 1.854,62 eura a bol vyčíslený podľa príslušného vzorca $\text{dĺžna istina} \cdot \text{úroková sadzba} / 360 \text{ (bankový rok)} \cdot \text{počet dní príslušného obdobia}$. Z tabuľky je zrejme, že žalobca vyčísľil úrok od 16.03.2016 do 18.06.2019 bez vysvetlenia, prečo si uplatňuje úrok od 16.03.2016, keď žalovaný prestal uhrádzať riadne splátky úveru od 20.07.2015 a úroky z úveru si uplatňuje do 18.06.2019, keď k 24.04.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Súd opätovne vyzval žalobcu na vyčíslenie a konkretizáciu tejto časti uplatneného nároku, ale žalobca nereagoval, preto súd vyhodnotil nárok v tejto časti za nepreskúmateľný a za nepreukázaný a žalobu v tejto časti zamietol.

1.6. Ďalej predložil tabuľku k výpočtu zmluvného úroku z omeškania vo výške 11,89 eura v podaní zo dňa 16.11.2020, podľa ktorého zmluvný úrok z omeškania bol označený v platobnej histórii ako predpis úroku z omeškania vo výške 29,65 eura, a z úhrad žalovaného bola na zmluvný úrok z omeškania započítaná suma vo výške 17,76 eura, pričom neuhradený zmluvný úrok z omeškania predstavuje sumu 11,89 eura a vyčíslený bol podľa vzorca $\text{výška omeškaných splátok} \cdot 5\% / 360 \text{ (bankový rok)} \cdot \text{počet dní príslušného obdobia}$. Ani v tejto časti nárok bližšie nekonkretizoval, z predloženého vysvetlenia podľa súdu nebolo možné zistiť, z akej sumy a za aké obdobie bol tento zmluvný úrok z omeškania vyčíslený, preto súd žalobu aj v tejto časti zamietol.

1.7. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 336,35 eura, ktorý úrok z omeškania bol vypočítaný podľa vzorca $\text{dĺžna istina} \cdot \text{úroková sadzba} / 360 \text{ (bankový rok)} \cdot \text{počet dní príslušného obdobia}$. Úrok z omeškania bol vyčíslený ku dňu 20.05.2017, t. j. mesiac po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru až do 18.06.2019, t. j. do dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky. Súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy uplatnenej istiny 1.508,05 eura od 25.06.2019 do zaplatenia, podľa § 517 ods. 2/ Občianskeho zákonníka a v zmysle platnej vyhlášky č. 87/1995 Z. z. účinnej od 01.03.2013 úroková sadzba sa počíta podľa úrokovej sadzby ECB (táto činila k 05.12.2015 - 0,05 %) + 5 percentuálnych bodov. Konštatoval, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením úveru k 25.04.2017, deň nasledujúci po doručení vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru, ale žalobca si úrok z

omeškania uplatnil počnúc od 25.06.2019 (dňom nasledujúcim po postúpení pohľadávky), preto súd žalobcovi úrok priznal od tohto dňa.

2. Proti zamietajúcej časti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v tejto časti zmeniť a žalobe vyhovieť, alebo rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci, nesprávne skutkové zistenia a porušenie práva na spravodlivý proces. Bol názoru, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé aké úvahy viedli súd k čiastočnému zamietnutiu žaloby, keďže len stroho skonštatoval, že nárok v časti úroku a úroku z omeškania je nepreskúmateľný a nedostatočne preukázaný, pretože nebol riadne špecifikovaný. Námietky žalovaného o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy v zmysle uvedeného posúdenia nepovažoval za dôvodné. Ďalej poukázal na to, že predložil platobnú históriu a bližšiu špecifikáciu pohľadávky, z ktorých bolo zrejmé, čo potvrdil aj súd v rozhodnutí, že žalovaný vykonal úhrady v celkovej výške 2 285,43 eura, preto podľa neho i na základe výpočtu rozdielu medzi celkovými nákladmi s úverom a úhradami je zrejmé, že titulom pohľadávky zo zmluvy nezaplatil žalovaný ani len tretinu z poskytnutého úveru a dlžná suma predstavuje 7. 244,07 eura. V zmysle aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR patrí veriteľovi nárok na riadne úroky vo výške, v akej sa dlžník na ich zaplatenie zaviazal aj v prípade, ak v priebehu splácania úveru došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Nárok na úroky patrí až do skutočného splatenia úveru, pričom je možná aj kumulácia bežných úrokov a úrokov z omeškania. S ohľadom na uvedené nesúhlasil so zamietnutím nároku v akejkoľvek časti, na čom nič nezmení ani spôsob výpočtu výšky pohľadávky, ktorý zohľadňoval dovtedajšiu súdnu prax, ktorá už s ohľadom na rozhodnutia najvyššieho súdu prekonaná. Podľa jeho názoru je nesporné, že si uplatnil nárok v nižšej výške, než na akú má nárok, preto nesúhlasil s názorom súdu o čiastočnej nepreskúmateľnosti nároku, nakoľko tento jednoznačne vyplýva z vykonaných dôkazov a splnil si povinnosť tvrdenia; právne posúdenie veci je úlohou súdu. Ak mal súd za to, že špecifikácia nároku nie je dostatočná, nemal vo zvyšku žalobu zamietnuť ale mal ho zaviazat' na zaplatenie zmluvného úroku vo výške podľa zmluvy. Podľa jeho názoru postup súdu nezákonne a neprimerane chráni neplatiaceho dlžníka, čím jeho pripravuje o ušlý zisk, ktorý mu na základe zákona patrí v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Súd konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech vlastného protiprávneho konania. Vzhľadom na uvedené má za to, že mu patrí nárok na úhradu riadnych úrokov zo splátok úveru splatných pri ich pozosplatení a to až do jeho riadneho zaplatenia resp. od spísania žaloby do zaplatenia. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, v zmysle ktorého vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí a tiež na rozsudky Krajských súdov v Košiciach a v Nitre, ktoré vychádzajú z vyššieho uvedeného princípu. Na záver poukázal, že žalovaný dňa X.X.XXXX podpísal dohodu o splatení dlhu s pôvodným veriteľom kde v článku II. existujúci dlh vo výške 3 918,08 eura čo do dôvodovej výšky uznal. Zákonným dôsledkom uznania dlhu je založenia vyvrátiteľnej právnej domnienky existencie dlhu. Preto ak mal súd pochybnosti nie je zrejmé ako sa vysporiadal s uznávacím prejavom žalovaného.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Rozhodnutie považoval za vecne správne a spravodlivé. Poukázal na články V., VIII., § 132, § 150, § 290, § 298 CSP. Požiadal o možnosť zváženia prípadného splácania v splátkach po 25 eur mesačne z dôvodu jeho platobnej neschopnosti v pandemickej situácii, v ktorej prišiel o zdroj mesačných príjmov.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) a dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu je z časti dôvodne podané, preto je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej a v časti výroku o nároku o náhradu trov konania podľa ustanovenia § 389 ods.1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP. V odvolaní nenapadnutej vyhovujúcej časti rozsudok nadobudol právoplatnosť.

5. Podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

6. Predmetom konania je žaloba žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 08.11.2019, ktorou sa žalobca ako postupník domáhal zaplatenia pohľadávky vo výške 3 710,91 eura, ktorá pozostáva z

neuhradenej istiny úveru vo výške 1 508,05 eura, riadneho úroku vo výške 1 854,62 eura a z úroku z omeškania vo výške 348,24 eura. Súd prvej inštancie žalobe čo do istiny vo výške 1 508,05 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 508,05 eura od 25.06.2019 do zaplatenia vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti napadol odvolaním žalobca, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti považoval za nepreskúmateľný. Poukázal na to, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 3 000 Eur, pričom celková čiastka spojená s úverom predstavovala sumu 7 244,07 eura. Žalobca preukázal, že žalovaný vykonal úhrady v celkovej výške 2 285,43 eura. Žalobca mal za to, že pohľadávka žalobcu predstavuje sumu 4 958,64 eura s príslušenstvom (7 244,07 eura - 2 285,43 eura), z čoho vyplýva, že si žalobou uplatnil nárok v nižšej výške, než by si v konečnom dôsledku mohol uplatniť. Namietal, že súd priznal žalobcovi len istinu úveru a nezaviazal žalovaného na zaplatenie zmluvne dohodnutého riadneho úroku. Uviedol, že ak súd mal za to, že špecifikácia nároku zo strany žalobcu podľa jeho názoru nie je preskúmateľná, potom nemal žalobu vo zvyšku zamietnuť, ale mal zaviazat' žalovaného na zaplatenie zmluvného úroku v takej výške, aká vyplýva priamo zo zmluvy. Žalobca mal za to, že mu patrí nárok na úhradu riadnych úrokov zo splátok úveru splatných pred i po zosplatení úveru až do jeho riadneho zaplatenia resp. od spísania žaloby do zaplatenia. Záverom vytkol súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaný dňa XX.XX.XXXX podpísal s pôvodným veriteľom Dohodu o zaplatení dlhu, pričom v čl. II dohody svoj existujúci dlh vo výške 3 918,08 eura uznal čo dôvodu aj výšky.

7. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenia veci zamietajúcej časti podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. K tomu je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

9. K námietke žalobcu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces je potrebné uviesť, že pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 389 ods.1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Povinnosť súdov rozhodnutie odôvodniť v súlade s vyššie citovaným ustanovením je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

10. Súd prvej inštancie žalobu čo do zmluvného úroku uplatneného žalobcom od 16.03.2016 do 18.06.2019 vo výške 1 854,62 eura zamietol s odôvodnením, že žalobca ani po výzvach súdu nekonkretizoval dôvody a skutočnosti, na základe ktorých si uplatňuje úrok v žalovanej výške a období, a preto tento nárok žalobcu považoval za nepreskúmateľný a za nedostatočne preukázaný. Súd zamietol aj žalobcom uplatnený úrok z omeškania vo výške 11,89 eura, pretože nebol žalobcom bližšie konkretizovaný, nebolo možné zistiť z akej sumy a za aké obdobie bol tento zmluvný úrok z omeškania vyčíslený. V súvislosti s úrokom z omeškania vo výške 336,35 eura uviedol, že tento úrok bol vyčíslený ku dňu 20.05.2017, t. j. mesiac po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru až do 18.06.2019, t. j. do dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky. Keďže mal súd za to, že ani v tejto časti nebol nárok žalobcu riadne špecifikovaný, žalobu zamietol aj v tejto časti.

11. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí síce poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/113/2018, v ktorom najvyšší súd dospel k záveru, že veriteľ má nárok na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru ako aj možnosť kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania, avšak žalobu v tejto časti zamietol majúc za to, že tieto nároky žalobca riadne nešpecifikoval. Odvolací súd však vytýka súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal skutočnosťou, či veriteľ vôbec má/nemá právo na úrok z istiny vo výške, na ktorý by mal nárok, keby si žalovaný riadne plnil svoje povinnosti a úver splácal riadne a včas po zosplatení.

12. V prípade, že by súd prvej inštancie po opätovnom posúdení tejto skutočnosti dospel k záveru, že veriteľovi patrí aj úrok z úveru po zosplatení, je potrebné ustáliť okamih, do kedy veriteľovi tento nárok patrí a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pretože je dôležité vnímať rozdiel medzi situáciou, ak síce po predčasnom zosplatení úveru, ale ešte pred zmluvne dohodnutou splatnosťou úveru by došlo k zaplateniu žalovanej istiny a situáciou, kedy by k zaplateniu istiny vôbec nedošlo.

13. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, majú odlišné funkcie, a treba ich odlišovať. Kým zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úrok z omeškania predstavuje zákonnú sankciu za omeškanie so zaplatením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ho môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dohodnuté. Pritom platí, že môžu existovať vedľa seba. Najvyšší súd ČR v rozsudku z 24.07.2014, sp. zn.: 33Cbo/140/2014 uviedol, že súdna prax a odborná literatúra sa zhodujú v tom, že zmluvné úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzkov v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona, ako dôsledok z omeškania so splnením dlhu. I keď dlžník nie je v omeškaní so splnením dlhu, môže veriteľ požadovať dohodnuté úroky a úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj z pôžičky, kde neboli dohodnuté úroky. Oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná, alebo nejedná o občianskoprávny vzťah. Odvolací súd poznamenáva, že rovnaký záver je možné vyvodiť aj zo staršej judikatúry NS SR; v časopise zo súdnej praxe č. 55/1996 je uvedené rozhodnutie NS SR z 01. 05.1996 s právnou vetou: Úroky vo výške dohodnuté pri poskytovaní úveru patria do splatnosti úveru. Ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru úroky v rovnakej výške. V dôvodoch tohto rozhodnutia je uvedené, že oba úroky (zmluvný úrok aj úrok z omeškania) bol dlžník povinný platiť bez ohľadu na dôvod, pre ktorý dlh včas nezaplatil.

14. K uvedenej judikatúre odvolací súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť súdu prvej inštancie aj na ostatné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16. júna 2020, v ktorom sa najvyšší súd zaoberal doposiaľ neriešenou otázkou (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatení úverovej zmluvy, kde jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Najvyšší súd SR v danej veci vyslovil právnu vetu, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Dojedanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru

do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlužník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ.

14. Odvolací súd tiež považuje za potrebné uviesť, že ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu v žalobe v časti zmluvného úroku vo výške 1 854,62 eura, úroku z omeškania vo výške 11,89 eura a úroku z omeškania vo výške 336,35 eura nebol dostatočne špecifikovaný, bolo potrebné postupom podľa § 129 ods. 1 a nasl. CSP žalobcu uznesením vyzvať na doplnenie alebo opravenie žaloby, s následkom odmietnutia podania. Teda pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že vysvetlenie žalobcom vo forme predloženého výpočtu nebolo dostatočne špecifikované - preskúmateľné, nemohlo to viesť k vecnému rozhodnutiu o zamietnutí žaloby v tejto časti, ale len k odmietnutiu tejto časti žaloby, teda k procesnému rozhodnutiu; aj z uvedeného dôvodu bolo je rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti nesprávne.

15. V kontexte vyššie uvedenej právnej úpravy a výkladu sa odvolací súd nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie o nepriznaní nároku veriteľa na zaplatenie zmluvných úrokov ako aj úrokov z omeškania, bez posúdenia vyššie uvedených skutočností, čo malo za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania, a preto odvolací súd rozsudok v tejto časti podľa § 389 písm. b) CSP a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie viazaný vyššie uvedeným názorom odvolacieho súdu vec opätovne preskúma, oboznámi sa aj s obsahom zmluvy a obchodnými podmienkami, vrátane dojednaní o dôsledkoch vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, posúdi správnosť a dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku, vyporiadajúc sa s odvolacími námietkami žalobcu, svoje rozhodnutie zdôvodní v súlade s § 220 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).